

Podívej se pod pokličku! 11

Já raději nic moc neplánuji. Maximálně den dopředu. A vždy chci jít tam, kde mě je potřeba nejvíc.

Eva Špačková
FR a PR Salesiánského střediska

Eva Špačková působí již mnoho let v Salesiánském středisku; někteří z vás ji mohou znát z benefičních koncertů pro středisko, které pořádala nejprve v Salesiánském divadle a po jeho zavření po covidu v kostele sv. Terezie v Kobyliších. Eva také píše projekty, aby bylo z čeho provoz střediska financovat. Ale dělá toho ještě mnohem víc. Pojďme k ní tedy nakouknout pod pokličku.

Evo, zajímá mě historie tvého působení u salesiánů v Kobyliších. Od kterého roku jsi zaměstnaná v Salesiánském středisku a jaká byla tvoje geneze působení v Salesiánském centru? Jaké všechny oblasti zastáváš?

K salesiánům jsem nastoupila v září 2009. Pamatuji si to přesně, protože

pro mě bylo všechno nové a měla jsem obavu, zda vše správně pochopím, zda se v domě neztratím a zda zvládnu pracovat na dvou židlích. Byla jsem totiž přijata na 0,5 úvazek pro středisko jako fundraiser a pro provincii jako administrativní, především pro projekt Salesiánských klubů, který se podával na MŠMT. Po nějaké době se ukázalo,

PODÍVEJ SE POD POKLIČKU – Eva Špačková

že pracovat tam i tam je komplikované, a navíc se objevovalo stále více práce ve středisku, proto jsem skončila s prací na provincii a začala se věnovat jenom středisku. Za dobu, kdy ve středisku pracuji, jsem zažila 3 ředitele. Když středisko vzalo v roce 2016 pod křídla zdejší SKM a organizace se sloučily pod jeden název – Salesiánské středisko mládeže – vedl organizaci Václav Jiráček, SDB a povedlo se mu středisko zařadit do rejstříku školských zařízení. V té době mi narostla práce na celý úvazek. A co vlastně dělám? Hlavní náplní mé práce je zpracování a podání projektů na instituce a nadace, v nichž žádáme o granty a dotace na naši činnost s dětmi a mládeží. Kromě toho se věnuji práci v PR – to obnáší články do tiskovin, textové zpracování Zpravodaje, výroba kroniky, údržba webu, příspěvky na sociálních sítích (FB, IG, YT), pořádání benefičních akcí a Večera přátel ad. Také komunikuji s našimi individuálními dárci a vystavuji potvrzení o poskytnutí daru. Pracuji i jako administrativní v komunikaci s rodiči ohledně slev na kroužky a tábory, odhlašování dětí ad. Samozřejmě, když je ve středisku potřeba mimořádných oprav a finančních výloh, vytvářím kampaně s výzvami k dárcovství.

Bylo za těch 15 let nějaké pracovní období, které bylo něčím obzvlášť náročné a období, které naopak bylo něčím hodně radostné?

Nejvíce náročné období byl pro mě nástup do zaměstnání. Nastoupila jsem po mnoha letech v domácnosti. V té době jsem si také ještě dodělávala bakalářský titul na VOŠS a poslední naše 5. dítě nastoupilo ten rok do 1. třídy. Nevěděla jsem, co řešit dřív, zaučování v práci, kde bylo pro mě všechno nové, nebo se učit na pro mě náročné zkoušky do školy, dělat zápočty, seminárky atd. a k tomu se starat o rodinu.

S manželem

Radostné pro mě bylo období asi po pěti letech ve středisku, kdy se úžasným způsobem rozjely benefice a viděla jsem velký zájem veřejnosti chodit do divadla na koncerty. Někteří do dnes nevynechali jedinou benefici. Vznikla tady taková ustálená benefiční parta. V té době mi také pomáhalo s organizací akcí kolem 20 mladých dobrovolníků. Byly to krásné roky, které utál a rozvrátil covid. Sice jsme po covidu navázali, ale už jsme bohužel nemohli využívat divadlo.

Co tě na tvé práci baví nejvíc a co nejméně? Je něco, co ti vyloženě vadí?

Asi to nedokážu takto říct. Mě ta práce baví jako celek. Ve všem, co dělám, najdu něco, co mě baví i to, co mě baví o trochu méně. Co ale mě fakt nebaví, je upomínání neplatičů. Někteří rodiče sice své děti přihlásí na tábory, ale pak zapomenou tábor uhradit. Některé rodiče musím proto upomínat i vícekrát a tato práce mě velmi zdržuje od práce, která se mi

Špačkův rodinný koncert – benefiční koncert v kostele sv. Terezičky

jeví jako důležitější. Prostě nemám ráda ztrátu času.

Co všechno obnáší práce fundraisera?

Fundraiser je člověk, který se snaží získat pro chod organizace finanční prostředky, tak, abychom mohli zabezpečit všechny naše činnosti s dětmi a mládeží. To s sebou přináší psaní projektů na instituce a nadace, oslovení potencionálních dárců, péči o stávající dárce, organizaci benefic, akce na poděkování dárcům – Večer přátel střediska, řízení různých kampaní, poděkování dárcům na konci kalendářního roku a vystavování potvrzení o daru a mnoho dalšího.

Z jakých zdrojů je provoz střediska financován?

Každý rok žádáme o granty a dotace na MŠMT, MHMP, MPSV, UMČ Praha 8, tyto instituce nás každý rok podporují. Ale zkoušíme psát i na další různé nadace. Letos nás podpořil ČEPS. Výstavbu nového hřiště nám podpořila v létě i zahraniční Nadace JOSETTE'S SMILE částkou 9500,- EUR. Kromě těchto darů si velmi vážíme i individuálních dárců, kteří nás každý rok výrazně podporují.

V roli fundraisera pořádáš několikrát do roka oblíbené benefiční koncerty pro Salesiánské středisko. Jak tohle vzniklo a jak probíhá proces shánění hudebních interpretů? Co tě na tom baví a co je náročné?

Když jsem do střediska nastoupila, přemýšlela jsem, jak získat finanční prostředky pro středisko, a přitom za to dárcům něco dát, nabídnout. A tak mě napadly benefice. Účastník jde na něco hezkého, a přitom podpoří

Na jednom z benefičních koncertů

účel sbírky. Vlastně se mu to vyplatí dvakrát. Diváci mají zážitek a zároveň radost z dobrého skutku. A navíc se tenkrát k tomu úplně nabízel divadlo, úžasný prostor zde tyto benefice realizovat. K tomu se ještě přidala možnost oslovit hudebníky, které znám nebo mám přímo v rodině, a tak od myšlenky nebylo daleko k realizaci. Shánění umělců tedy bylo velmi jednoduché. Co bylo naopak velmi náročné a vlastně klíčové – dohodnout termín tak, aby mělo divadlo i hudebníci v ten určitý termín volno a mohli na benefici hrát. U některých koncertů mi trvalo až rok, než se mi podařilo dohodnout termín. Teď dělám koncerty v kostele, zde je trochu problém s časem, musíme vždy posunout začátek koncertu tak, aby se lidé stačili v kostele vyměnit – někteří odcházejí ze mše sv. a další přicházejí na koncert. Náročné je také přestěhování lavic v kostele – v divadle se nic stěhovat nemuselo, bývalo to jednodušší.

Máš velkou převážně hudební rodinu, pět už dospělých dětí a několik vnoučat. Jak se v takové rodině žije? Je to zaměření na hudbu v každodenním životě něčím specifické?

Teď už se žije dobře. Vlastně už je doma jenom Kuba a ten studuje na Pražské konzervatoři dva hlavní obory, klavír a zpěv. Občas si též brnkne na housle, ale jen když mu hrozí, že bude někde s nimi vystupovat. Dříve to bylo samozřejmě horší. Každé dítě cvičilo v nějakém pokoji a každé na jiný nástroj, občas některé muselo jít cvičit k babičce. Bydlela ve stejném domě jako my, ale v přízemí, tak to nebylo tak daleko. Vnoučat máme sedm. Zatím se všechna vnoučata hudebně vzdělávají. Aninka – flétna, Elenka, Kristínka – klavír, Dani – housle, Nico – violoncello, dvouletému Bruníkovi se moc líbí housle a naše nejmenší Magdalénka, je teprve pár dní na světě, tak to se dá zatím těžko předvídat.

Které z tvých dětí se vydalo na profesionální hudební dráhu a které dělá něco jiného?

Dalo by se to říci takto: Manžel a všichni naši 3 synové se vydali na profesionální hudební dráhu. (Josef st. a Peťa – violoncello, Josef ml. – housle, Jakub – klavír, zpěv, housle.) Dvě dcerky dělají něco jiného. Helenka je právnička a Janička je lékařka – pediatr.

Eva na chaloupce Eldorado

Podělíš se s námi o nějakou veselou historku z vašeho rodinně-hudebního života?

Těch historek je velmi mnoho a jsou dosti dlouhé, tak asi zvolím tu nejkratší. Často jsme s dětmi hráli – celá rodina při různých příležitostech. Na jedné naší dovolené nás řádové sestřičky požádaly, zda bychom nemohli zahrát seniorům, o které se staraly. Děti byly ještě dosti malé, ale už přece jen velmi obstojně zvládaly písničky na klavír, housle a cello. Helenka měla doprovodit na klavír tatínka,

ale při hraní dostala obrovskou trému a začala hrát o poznání rychleji. Prstíčky se ji pomotaly, zaškobrtla a musela zastavit hraní úplně. Aby svůj neúspěch a chybu ospravedlnila, všem starouškům svoje přerušení hry vysvětlila po svém:

„Já nemůžu hrát, ty klapky jsou od brambor!“ a z pódia utekla.

A možná ještě drobnost. Je na ní vidět, jak děti z muzikantské rodiny rády cvičily na nástroje:

„Mami, že nemusím dnes cvičit na

housle a na klavír?” přišel mi otázkou oznámit osmiletý Kuba.

„A proč bys necvičil?” podivila jsem se. „No přece, protože je dnes 29. února, a jak já k tomu přijdu, že je přestupnej rok a musel bych cvičit o den dýl.”

Znáš vůbec něco jako „volný čas“? A pokud ano, co v něm nejradši děláš?

To je otázka – co to je volný čas? Nejsem si úplně jistá, že nějaký mám. A pokud ho mám, vždy se najde někdo, kdo mi ho rád vyplní. Ale pokud

jej někdy v budoucnu budu mít, tak když zrovna nebudu spát, podívám se na nějakou hezkou pohádku.

Příští rok, ke konci školního roku, odcházíš do zaslouženého důchodu. Těšíš se?

Čeká mě nespíš více práce, ale já to vnímám tak, že vždy chci jít tam, kde mě je potřeba nejvíc.

A myslím, že nyní už ten čas nadešel. Vnučata mě budou hodně potřebovat.

S manželem a všemi dětmi (zleva): Petr, Josef, Jakub, Jana, Helena, manžel Josef

Co máš v plánu po odchodu do důchodu? Budeš nějak po skončení pracovního poměru pro Středisko pokračovat nějakou formou ve spolupráci, nebo se budeš věnovat už jen vaší velké rodině. Prozradíš nám, jaké máš plány?

Já raději nic moc neplánuji. Maximálně den dopředu. V muzikantské rodině to moc nejde, u nás se pořád všechno mění. Spíše to plánují moje děti, jak mě zapráhnou a co vše ode mne budou potřebovat. No vlastně něco přece jen plánuji – vyrobím sdílenou tabulku, do které si děti budou zapisovat, kdy mě využijí na hlídání. Pokud by mě na něco v budoucnu potřebovalo středisko, tak pokud to půjde, samozřejmě pomohu.

A nakonec rychlokvíz tvých oblíbených...

Dopravní prostředek – mně by se moc líbilo jezdit v kočáře s koňmi, ale ještě jsem to nikdy nezažila

Knížka – Ota Pavel – Jak jsem potkal ryby, Smrt krásných srnců a všechny ostatní knížky od něj

Film – Pýcha a předsudek

Jídlo – bramborový salát – musím si ho ale udělat sama, protože mám speciální recept a řízky

S vnučaty na chalupě

Barva – oranžová

Zvíře – slepice, ale spíš mám ráda ty vajíčka

Sport – plavání

Deskovka – Dominion

Tak ti přeji hodně štěstí a Boží požehnání do všeho, co tě ještě čeká...

Rozhovor s Evou Špačkovou vedla a připravila Katka Jelínková

Jako matka Markéta v divadelní hře *Pískejš, don Bosco, pískejš!*